

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστούν και πρώτον άριστόντες χρόνον
την κλειτήν οδοίμεν γην των Παρθενώνων.

Χίμα κι' ένγηκόσα κι' έξη
κι' έλα χάλα Μισαρμαλάξη.

Τών δρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εύθετίας πρὸς έμέ.
Συνδρομαί γιά κάθε χρόνο—ό κτώ φράγκα είναι μ' όνο.
Γιά τὰ ξένα όμως μέρα—δέκα φράγκα και' σ' τ'ό χέρι.

Πότε κι' έπισοι Φλεβάρη,
κι' ή Κορώνα δ' άρβάρη.

'Έγκαόσα και τριτάτα,
και γαλήνη κατά πάντα.

Γιά σκοπό μας έσρό
'άγιοι σέχοι 'στό φτερό.

Γιά πές μου, βρά, τι σέ λυπαί ;
μήπως ή τόση προκοπή
κι' ή δόξα των συγχρόνων
του γένους φαρμαρόνων ;

Γιά τόν Στόλο, γιά τόν Στόλο, ποιος λαχεία δέν θά πάρη ; ...
νά του γένους μας ό πόθος, ή χαρά και τό ναμάρι.
Ποιος δέν άνωρεθή Στόλο με μηδ Νίκη πειροφόρο
και στην πρόμηη και' στην πρῶφα ;

Μήπως των ουιάδων ό λυγμοί
κι' όί βόγγοι κι' άνασταναμοί,
που φθάνουν έδώ πέρα
'στόν γαλανόν αϊθήρα ;

'Όταν ένα καρβάκι νανοειλίτε έλαφρό
με την γαλανή σημαία' στού πλάγιον τόν άρρό,
τότε και τό σύμβολό μας πέρνει, μά περισηη χάρη
και θαρρείς πώς άρμενίζεις με Μισούλη και Κανάρη.

Μήπως γηαι στενάζοντας άκουεις θεοτύθρας ;
μήπως ή συνδιάκουεις ατίης της' Διχεθίρας ;
Μή τό Μαρώνο τίχαια, που συγκλονεί τό κρέτη,
και όνα συνταράτεις ;

'Όταν δόσινχοι Ραγιάδες, που διαρουν έλευθεριά,
οί καρβάτι την σημαία των έλλίδων άντικρόζουν,
τότε πόνοις βαλασμόνει μηδ κρυφή παρηγοριά
και τό στήθη των πλαταιίνουν και τό μάτια των δακρῶζουν.

Μήπως οί θλίβουν οί λαοί, τό σκίπτερα και τό στέμματα ;
μήπως προβλήτης πόλεμον, ομοιομοδ, συγκροσεις, αμματα ;
Μήπως γηαι παύκοορφα μας, ιούζει κάθε' μέρα
της φίλης Ρουμανίας μας ή μία κι' άλλη λέρα ;

Τό καρβάτι, τό καρβάτι,
τοίτο λαχταρουν οί ουιάδοι.

Τούτο μόνο τους φωνίζεις
μεις' στην μαύρη των δερμάτι
με της φλόγες των πυροσόν.
Κι' ή σημαία κρυμαίζει
και τους φέρνει σ'τά λιμάνια
των άνοιρων των χρισόν.

Μήπως οί Δαχοβάρηδες οί καταθλίβουν, χάχα,
κάθε τρανός παλγοβλάχος και κάθε παλγοβλάχα ;
Τού γένους τό κτυπήματα
και τό ποδοπατήματα
των ιερών λαβάρων
μ' άλλα γμους βαρβάρων ;

Γιά τόν Στόλο, γιά τόν Στόλο, ποιος λαχεία δέν θά πάρη ; ...
νά του γένους μας ό πόθος, ή χαρά και τό ναμάρι.

Φασουλής και Περικλέτους,
ό καθένας νέτος σκέτος.

Μήπως οί θλίβουνε' τ'ροποις κι' άτέλειματα μαρτίμα,
ή μήπως πάσχεις, μπουνητά,
γηαι δέν βλέπεις πρό πολλά
του Χόρον άροδεντήρια ;

Φ.—Είς σκέψεις είσαι, Περούή, μεγάλας βυθισμένους
και άπως λυπημένους.

Μήπως οί θλίβουν οί θεομοί, που δόνοια, λέναντες ;
ή μήπως γιά τό Πικραϊός τό Τελανοϊό σκέτες,

